

Arrest

nr. 167 311 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 7 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 oktober 2013, met kennisgeving op 18 december 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2013 werd ingediend door:

*A., M. (...) (R.R.: (...))
geboren te Narowall op (...)
nationaliteit: Pakistan
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 02.01.2012, die afgesloten werd op 10.07.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.09.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk zes maanden en acht dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij tot een kwetsbare groep behoort en zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij stelt dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, vanwege zijn Ahmadiya geloof. Hij beroept zich op artikel 9 van het EVRM, omdat hij zijn geloof niet in het openbaar zou kunnen belijden. Betrokkene heeft echter zijn Ahmadiya geloof reeds in kader van zijn asielaanvraag ingeroepen. Dit werd niet weerhouden door de asielinstanties. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende het feit dat verzoeker een Ahmadie is, doch stelde vast dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. (CGVS, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 19.03.2012) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft erop gewezen dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. (RVV, arrest nr. 84 421, 10.07.2012, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus) Betrokkene brengt hier geen nieuwe persoonlijke elementen aan die een andere appreciatie dan die van de asielinstanties zou rechtvaardigen. Betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor dat hij zijn geloof niet zou kunnen belijden in het openbaar. Artikel 20 van de Pakistaanse grondwet bepaalt ondermeer dat elke burger het recht heeft zijn geloof te belijden, te praktiseren en te verspreiden. (<http://pakistanconstitutionlaw.com/>) Het staat betrokkene dus vrij zijn geloof te belijden in zijn land van herkomst. De loutere vermelding van artikel 9 van het EVRM kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt een reisadvies, een rapport van Amnesty International en een rapport van Human Rights Watch voor bij de aanvraag. Dit reisadvies en deze rapporten gaan echter over de algemene situatie in Pakistan. Het louter voorleggen van algemene informatie, zonder toepassing op de eigen situatie, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen: "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene beperkt zich tot de vage vermelding dat de Pakistaanse overheid de burgers niet zou kunnen vrijwaren van willekeurige vervolgingen en de verantwoordelijke daders niet zou kunnen vervolgen. Dit is onvoldoende.

Betrokkene roept in dat zijn broer in België verblijft, erkend werd als vluchteling en Belg geworden is. Deze broer zou instaan voor het onderhoud van verzoeker. Betrokkene legt geen geboorteaktes voor die de familieband kunnen staven, zodat het louter bij een verklaring blijft. Hij legt enkel het paspoort voor van de heer Basit Abdul. Wat er ook van zij, het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft en voor diens onderhoud instaat, vormt geen buitengewone omstandigheid. Uit informatie in het administratief dossier van de heer Basit Abdul blijkt dat hij sinds oktober 2000 in België verblijft en op 18.02.2004 erkend werd als vluchteling. Inmiddels heeft hij de Belgische nationaliteit verworven. Betrokkene zelf verblijft pas sinds 30.12.2011 in België. Hij is dus meer dan tien jaar lang perfect in staat geweest om apart te leven van zijn broer. Derhalve kan de periode dat zij samen in België verblijven niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden en kan er geen sprake zijn van een ernstig nadeel dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Betrokkene stelt dat hij geen waardig en effectief gezinsleven kan leiden in Pakistan. In het kader van zijn asielaanvraag heeft verzoeker echter verklaard dat hij een echtgenote en twee kinderen heeft die nog in Pakistan verblijven. Hij toont niet aan waarom hij zich niet terug bij zijn gezin in Pakistan zou kunnen vestigen.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat hij hier sinds eind 2011 verblijft; dat hij zeer goed geïntegreerd zou zijn; dat hij werkbereid zou zijn; dat hij hier sociale banden zou hebben; dat hij vlot Nederlands zou spreken; dat hij een grote vriendenkring zou hebben; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag óm machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Eveneens op 16 oktober 2013, met kennisgeving op 18 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer
(...)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.09.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 03.09.2012. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van het bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn vrijwillig vertrek voor te bereiden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Zij geeft slechts aan dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing met zich meebrengt dat ook het inreisverbod zou dienen te worden vernietigd opdat zij haar rechten zou kunnen vrijwaren in de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Waar zij verder stelt dat *"In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is"*, is deze verwijzing niet dienstig nu er in casu geen sprake is van een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, maar de bestreden beslissingen in casu een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een inreisverbod betreffen.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen

worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2012, ter kennis gegeven op 10 juli 2012 en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij maakt geen opmerking wat de opgeworpen exceptie betreft en gaat er mee akkoord dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod de belangrijkste beslissing betreft.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertoont het bestreden inreisverbod een groter belang voor de verzoekende partij dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"(...)

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Uit het inreisverbod is echter op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zijn broer in België verblijft, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd en zijn langdurig verblijf.

Dat bij het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er geen rekening gehouden werd met alle elementen in het dossier van verzoeker, onder andere zijn familiale situatie, en hem ten onrechte een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat om deze redenen het inreisverbod dan ook vernietigd en geschorst dienen te worden."

3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

"In een tweede middel, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker geen schending aan van enige rechtsregel.

Onder "middel" in de zin artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Het tweede middel is onontvankelijk."

3.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu een onderzoek in naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan genoemde beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de tweede bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Dit artikel legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dus zoals supra gesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad van State heeft in zijn arresten van 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872 gesteld dat het de Raad toekomt als annulatierechter te onderzoeken of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van het inreisverbod [voor de maximumduur van drie jaar] niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat de Raad kan oordelen in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid of in de bestreden beslissing, of in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene en de duur van het inreisverbod gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. De Raad van State verfijnde zijn stelling in zijn arresten van 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900 door aan te stippen dat de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat een specifieke motivering is vereist.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar geen rekening te hebben gehouden met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, namelijk het feit dat haar broer in België verblijft, dat zij blijf geeft van integratie, dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd en dat zij langdurig in het Rijk verblijft. Deze situatie was gekend door de gemachtigde. De verzoekende partij citeert rechtspraak waaruit blijkt dat de Raad meent dat bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod.

In casu vermeldt de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing: *"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 03.09.2012. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat

betrokkene sinds de betekening van het bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn vrijwillig vertrek voor te bereiden.”

Zoals blijkt, is de motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod zelf dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. De motivering voor de duur van het inreisverbod wordt verwoord in de zin dat de verzoekende partij nog geen enkele stap heeft ondernomen om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Daarom wordt gekozen voor een termijn van 3 jaar.

De Raad kan enkel vaststellen dat weliswaar werd voorzien in enerzijds een feitelijke motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod en anderzijds in een feitelijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod, doch dat deze motieven beiden op hetzelfde neerkomen, namelijk dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de duur van drie jaar. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de termijn van drie jaar moet worden opgelegd. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, vereist. De motivering in casu laat echter niet toe na te gaan of op concrete en afdoende wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de tweede bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat voor de duur enigszins werd rekening gehouden met specifieke elementen eigen aan het geval, zoals onder meer de familiale situatie van de verzoekende partij, haar langdurig verblijf en haar blijf van integratie. Uit de synthesesnota van 16 oktober 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt enkel dat bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden met de in het kader van deze aanvraag aangehaalde elementen, namelijk wordt verwezen naar de broer van de verzoekende partij in België en dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de afgifte van een inreisverbod wordt in deze synthesesnota enkel vermeldt “*bijlage 13 sexes, geen gevolg gegeven aan 13qq dd 03/09/2012*”. Echter, het is duidelijk dat elke administratieve beslissing op zich op afdoende wijze moet gemotiveerd worden en dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet duidelijk en specifiek vereist dat voor de duur van het inreisverbod wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing genoemd in artikel 1.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN